

Ніч Св. Валентина

Яків Щоголів

Коло ліжка дорогого
Я звести очей не зміг:
Смерті дитятка святого,
Не дрімаючи, стеріг.

Знемагали рученята,
І холонули ніжки;
Але карі оченята
Все горіли, які зірки...

Все горіли, все горіли,
І, неначе повні дум
Невимовних, говорили:
"Нащо сльози, нащо сум?"

Вроди тілечка малого
Я відсіль не заберу:
Тільце згибне, та від того
Я душею не умру.

Близько мить моя: над мною
Херувими упадуть,
Візьмуть душечку й з собою
В райські кущі понесуть.

Але й там я не забуду,
Хто любив мене, й до вас
Прилітати з неба буду
У таємний ночі час...

Впала північ... Потухали
Іскри карих оченят,
І над ліжком зашуршали
Легкі крила янголят...